

та и решенията на Международната комисия, която бѣ изработила Органическия уставъ, но само тогазъ, ако руското временно управление не бѣ взело мѣрки, щото при дохождането на първия генералъ-губернаторъ и при настаняването на новото румелийско управление, да е на лице една мѣстна военна властъ отъ руски и български офицери и една администрация отъ просвѣтени мѣстни жители, готови по всѣки начинъ да защищаватъ правата на българското население. Освенъ това, едно законодателно тѣло, което дава средствата за поддържане на управлението, даже когато нѣма теоретическото право да бламира министритѣ — разпоредители съ отпуснатитѣ въ бюджета кредити, пакъ ще се наложи по силата на своята властъ да отпусне или да не отпусне исканитѣ кредити.

* * *

И тъй въ първитѣ години на Източно-румелийското управление Областното събрание си извоюва право да бламира главнитѣ администратори. А преди края на своето сществуване то достигна до тамъ, щото да посочва на генералъ-губернатора и кандидатитѣ за назначение на тия важни постове. По тоя начинъ Областното събрание стана по-силно отъ всички други институти — и отъ генералъ-губернатора и отъ султана. А това бѣше въ полза на българщината. Закони, които султанъвъ бѣ отказалъ да санкционира, се прилагаха въ Областъта; министри, които султанътъ не бѣ одобрилъ, продължаваха да стоятъ на постоветѣ си. Отъ друга страна, меншинствата — религиозни и народностни, се радваха на най-голѣма свобода и равенство. Училищата имъ бѣха независими, а получаваха отъ съкровището съразмѣрно съ плащанитѣ данъци еднакви помощи, както и българското болшинство. Предъ сѣдилищата можеха да говорятъ на своя езикъ. Службитѣ се раздаваха съразмѣрно съ числото за всѣка отдѣлна народностъ. Никой не можеше да бѣде арестуванъ безъ присѣди или безъ сѣдебно постановление. Никакъвъ данѣкъ, или даждие не можеше да се събира, ако не бѣ наложено чрезъ единъ законъ. Не се допуснаха никакви извънредни сѣдилища; никому не можеха да се отнематъ естественитѣ му права. Никое наказание не можеше да се наложи, ако предварително не е било предвидено отъ нѣкой законъ. Жилището на Източно-румелиеца бѣ неприкосновено. Собственостъта можеше да се наруши само за доказана обществена полза, но съ предварително заплащане на стойността. Правителството не можеше да прави конфискация на частни имоти за какви и да било престѣпления. Свободата на